

PROLOG

Kdysi měla panenka s natištěným úsměvem a světlými očima i světlými vlasy, které se podobaly těm jejím. Na dlouhou dobu jí panenka byla stálou společnicí, kamarádkou k čaji, když Alice s otcem zrovna cestovala, důvěrnicí, která si musela vyslechnout všechna letmo zaslechnutá tajemství zašeptaná rodičovskými ústy, věrnou duší, která jí nabídla trpělivé ucho, když se všichni ostatní odvraceli. Jmenovala se Zenobia po královně pouštních válečníků, o které jí vyprávěl dědeček. Když se s ní ale jednoho dne Henry Hemlock honil po zahradě, panenka jí upadla a ona jí omylem šlápla na krk. Křehký porcelán se okamžitě roztránil na kusy. Z toho děsivého zvuku měla srdce až v krku.

Teď, když s podobným praskáním zlomil ten chlap vaz její mámě, pozvracela se do dlaní.

Místností otřásla vlna ohnivé energie i ohlušující zvuk, jak se hroutil další z průchodů časem. Rose to odmrštilo až ke zdi bytu. Roztřesený vzduch se jí bolestivě zarýval až do kostí a zubů.

Máma byla mrtvá.

Rose zadržela dech a křečovitě zavřela víčka, zatímco její otec zdrceně naříkal na podlaze, kam ho útočník přišpendlil mečem jediným bodnu-

tím do ramene. Věděla, že křičet a natahovat se po ní jako on už jí nepomůže. Tajná skříň zabudovaná ve zdi za knihovnou ji ochrání přesně tak, jak jí děda vždycky sliboval, ale jen pod podmínkou, že v ní bude sedět *tiše a nehybně*. Úzká mezírka mezi zadní stěnou knihovny a jejím bokem poskytovala akorát dost prostoru na to vidět a nebyť viděna.

Odpoledne se přehouplo k noci. Jejich večere ještě ležela téměř nehtnutá na stole a před vetřelci je varovalo jedině kňučení a vytí sousedova psa. Ale i ono bylo rychle umlčeno. Táta už stihl jen rozsvítit lampy a zapálit v krbu, zatímco máma ji rychle schovala do skříše. To již po schodech duněly kroky. Teplo a světlo naplňovalo vzduch, takže se zdálo, že pokoj dýchá.

„Říkal jsem vám, že máte spolupracovat,“ řekl muž v pěkném černém kabátě se stříbrnými knoflíky s rytinou symbolu, který zatím nepoznávala. Tenký černý šátek mu halil polovinu obličeje, ale ani jeho látka neutlumila sametový zvuk jeho hlasu. „Nemusí to být takhle. Vzdejte se astrolábu, dejte mi ho a naše jednání bude uzavřeno.“

Rozházený papír a rozbité sklo mu křupalo pod nohama, když pomalu obcházel její mámu... její mámu a...

Ne. Děda se co nevidět vrátí domů. Slíbil jí přece, že ji uloží do postýlky, a on své sliby plní. Určitě dá zase všechno do pořádku. Musí to být jen... hrozná noční můra. Jen výtvar její hloupé dětské mysli plné stínů, které si chodí pro děti cestovatelů. Brzy to skončí a ona se zase probudí.

„Zatracený *bestie*, všichni do jednoho!“ syčel táta bolestí, když se snažil vytáhnout si z ramene čepel. Za ním zůstala krvavá šmouha. Muž nad ním se ale jen znovu opřel o zdobenou rukojeť, která se zabořila hlouběji do živého masa. Táta sebou cukl, ale jeho divoce kopající nohy zasáhly jen vzduch.

Máma se nehýbala.

Rose se v krku rodil vyděšený křik. Hrozilo, že se už brzy vydere ústy ven. Potok páchnoucí krve se vsákl do koberce a pomalu se šířil až k máminým vlasům.

Otec se znovu pokusil vstát a jednou rukou nahmatal kamenné těžitko, které při rvačce spadlo na zem. S válečným řevem jím hodil po mužově hlavě, ale ten improvizovanou zbraň snadno chytil. Potom si půjčil od maskovaného muže u dveří další meč s tenkou čepelí. S nespokojeným zachrochtáním jím propíchl i otcovo druhé rameno, aby ho udržel na místě. Když táta vyjekl bolestí, nebylo to zdaleka tak hlasité jako smích maskované stráže u dveří.

Musíš si to všechno dobře prohlédnout, pomyslela si Rose, když si přitáhla kolena k bradě. *Musíš říct dědovi, co se stalo.*

Jen tiše, tiše.

Bud' statečná.

„Řekni... řekni Ironwoodovi, že může umřít s myšlenkou, že ten astroláb nikdy, *nikdy*, nedostane...“

Ironwood. Pořád tihle Ironwoodovi. To jméno se u nich doma jen cedilo přes zuby, jako se mluví o démonech, kteří se jako stíny stále vracejí soužit své nepřátele. Děda tvrdil, že tady jsou v bezpečí, ale měl sám dobře vědět, že *oni* v bezpečí nejsou nikdy a nikde. Ne, když jejich tety, strýčkové, bratrance a sestřenice napříč stoletími a kontinenty mizeli.

A teď přišla řada i na mámu a na tátu.

Rose se kousla do rtu tak silně, že jí na jazyku ulpěla pachuč krve.

Hlídač se odlepil od rámu dveří. „Skonči to. Potom se tu v klidu podíváme.“ Když se temná postava přikradla blíž, poznala Rose ke svému překvapení, že to není muž, ale vyčouhlá žena.

Máma jí kdysi vyprávěla, že Ironwood se k ženám z příbuzenstva chová jako k porcelánovým panenčkám na poličkách, na které se nesmí sáhnout, ani kdyby je chtěl člověk oprášit. Zdálo se však, že tahle figurka byla nerozbitná i v očích samotného patrona.

Ale její máma byla stejně odolná, až do doby...

... kdy podlehla.

Maskovaný muž sáhl do náprsní kapsy kabátu a na ukazovák si nasadil dlouhou stříbrnou jehlici zahnutou jako lesklý dráp. Zkusmo jí bodl do vzduchu.

Rosein pohled sklouzl od zbraně k otcovu obličejí. Díval se přímo na ni. Jeho rty bez hlesu opakovaly: *Tiše, jen tiše...*

Nejraději by rovnou začala křičet, pobízela ho, aby bojoval, slíbit mu, že bude bojovat *ona*, pokud se k ničemu nebude mít. Boule a šrámy po rvačkách s Henrym dokazovaly, že prát se umí. Tohle nebyl její statečný táta, nejsilnější muž na světě a tak-

Maskovaný muž přiskočil k otci a zaryl mu jehlici hluboko do ucha. Tělo sebou naposledy trhlo a rty navždy umlkly.

Někde v dálce zaburácel nad střechami Londýna falešný hrom. Další průchod zmizel v nenávratnu. Tentokrát vše probíhalo o poznání tišeji, ale i tak jí z toho rozbolel každý kousíček kůže.

Táta tu ještě ležel zahalený ve vůni tabáku a kolínské, ale Rose věděla, že zmizel.

„Začni v ložnici,“ poručil maskovaný muž, když do šátku otřel smrtící zbraň a uložil ji na místo.

„Tady asi nebude,“ odpověděla tiše žena. „Kdyby ho schovali někde tady, asi bychom to cítili, ne?“

„Ale třeba tu mají nějakou stopu. Nebo záznam,“ zavrčel její společník, zatímco otevíral jeden šuplík po druhém, ze kterých vyhazoval papýrové svitky, starověké mince, cínové vojáčky, staré klíče... „Ti nevděčníci jsou *sběratelé*,“ prskl posměšně chlap.

Žena prošla okolo knihovny. Podlaha pod jejími kroky zlověstně zaskřípala. Rose si přitiskla ulepené dlaně na ústa, aby zadržela výkřik. Snažila se nevráckat pach vlastních zvratků, ale odér schnoucí krve jí znovu převracel žaludek.

Žena tékala očima po policích, až se zastavila přesně u místa, kde se schovávala Rose.

Ta chvíle se jí uchytila v paměti jako roztřesený list na vodní hladině.

Tiše, jen tiše.

Ale ona už potichu být nechtěla.

Kdyby byla tak statečná jako máma, měla by to podstatně jednodušší, pomyslela si. Vyřítla by se ze skrýše, porazila ženu na zem a utí-

kala. Potom by popadla meč a *sek, sek, sek*, protála by černočernou tmou, jak by to udělal táta.

Ale táta jí poručil, aby byla *tiše*.

Pendlovky v rohu pokoje odtikávaly ztracené vteřiny. *Tik, tik, tik... smrt, smrt, smrt...*

Rozpálené, trnité šlahouny duše se jí začaly ovíjet kolem srdce tak těsně, že přece jen zavřela oči. Představila si, jak jí cévy, žebra i celá hrud' tuhne na kámen a chrání místa, která jí teď tak bolela. Byla ještě moc malá na to, aby s nimi bojovala, to dobře věděla. Byla si ale také jistá, že jednoho dne vyroste a postaví se jim.

Ženiny oči se konečně odtrhly od Roseiny skryše a zaměřily se na hřbet jedné z knih. Rosein strach se rozmělnil na čistou nenávist.

Ironwoodovi. Pořád tihle *Ironwoodovi*.

„Pro kolik lidí bylo prostřeno?“ zeptala se žena, když z police sundala zarámovanou fotografii a ukázala ji svému společníkovi. Rose se stáhlo hrdlo. Vyděšeně zaryla prsty do látky šatů. V rámečku byla fotografie celé rodiny, kterou kdysi udělal táta.

Starý dům skřípal a sténal s každým jejich krokem. Maskovaný muž si přiložil ruku ke rtům a hlavou pokynul směrem ke knihovně. Překročil otce a připojil se k ženě.

Jen tiše.

„To dítě vezmeme s sebou,“ řekl muž nakonec. „Bude ho chtít.“

Mrtvolné ticho přerušilo prásknutí prudce otevřených dveří o protější zeď. Schodištěm se rozlehlo vzteklé burácení: „*Lindene!*“ Kostra domu se otřásala těžkými kroky. Rose se zadívala ke dveřím přesně ve chvíli, kdy do nich vrazili tři muži. Impozantní postavu toho vepředu poznala hned. I ve stíněném prostoru bezděčně o kousek ucouvla. Táta jí ukazoval fotku Cyruse Ironwooda, jak často jen mohl, aby ho kdykoli bezpečně poznala a věděla, kdy má utéct a schovat se.

Jeden z mužů štouchl špičkou boty do mámina obličeje. „No, aspoň víme, proč se za námi zavřel ten průchod.“

Rose div nevyskočila a nevrhla se na něho, ale najednou jí něco do-

šlo. Maskovaná dvojice byla pryč. Neslyšela, že by někdo otevřel okno, ani šustění látky na schodišti. Ti dva se vypařili jako stíny.

Přichází a s nimi strach, dřív než zavřeš oči

Potom zmizí v temnotách, drapnou tě dnes v noci...

„Ta lůza dostala jen to, co si zasloužila,“ zavrčel Cyrus Ironwood, když jediným trhnutím vytáhl meč z otcova ramene. Když kov škrábl o dřevo a kost, tichounce zasténala.

„Tuhle odměnu vyplatím *s radostí*,“ zamručel Ironwood spokojeně. „Věděl jsem, že trocha peněz postačí, aby se věci daly do pohybu. Jen škoda, že s nimi nebyl Benjamin. Co tady stojíte? Hledat!“

Deset tisíc zlatáků. Rose tu zprávu, kterou jednoho večera donesl rozezlený dědeček, neměla vidět. Neměla tušit, že Ironwood na jejich hlavy vypsál tučnou odměnu, ale táta občas zapomíná – zapomínal – zavřít zásuvku psacího stolu.

Nejmladší z mužů vzal do ruky stejný obrázek, který si před chvílí prohlížela maskovaná žena. Ukázal na Rose sedící upjatě mezi rodiči. „A co ona?“

Ironwood plivl otcí do tváře, když si vzal od svého poskoka rámeček. Rose se zatmělo před očima a měla co dělat, aby zkrotila plamen vzteku, který se jí rozhořel pod kůží. Raději zatnula prsty do ušpiněných šatů.

Ironwoodovy oči těkaly po místnosti, dobře je ze své skrýše viděla. Duhovky mu hořely jasně jako kulový blesk. Beze slova obrátil otce na bok a něco pozorně zkoumal. Jeho ucho?

„Šéfe?“ ozval se další z jeho mužů.

„Musíme odsud rychle zmizet,“ řekl Ironwood, jako by ho rušily vlastní myšlenky. „Seberte ty mrtvolky. Nemůžeme riskovat, že je někdo najde a pokusí se změnit osu.“

„Ale co ten astro...“

Ironwood se otočil a vztekle mrštil obrázkem po drzém tazateli. Ten jen tak tak uhnul. „Pokud tu ten zatracenej krám někdy byl, už je pryč. *A teď se postarejte o ta těla.* Počkám v autě.“

Potom odešel a s ním i jeho jedovatý hněv. Rose se poprvé po dlouhé době odvážíla zhluboka nadechnout. Jeden z mužů zatím z jejího pokojíčku přinesl růžová prostěradla a společně s druhým do nich zabalil nejdřív mámu, potom tátu.

Nakonec vynesli i koberec, takže po nich zůstaly jen rýhy v dřevěné podlaze. Rose počkala, než se zavřou dveře, potom napočítala do deseti a poslouchala, zda stíny v pokoji nezačnou šustit pohybem. Když se nic nedělo, odsunula knihovnu a klopýtala dolů po schodech k zadním dveřím. S očima bolavýma od zadržovaných slz otevřela branku, skočila na kolo a opřela se do pedálů.

Rose už necítila vůbec nic. Jen šlapala, šlapala a šlapala.

Horké slzy jí zastřely oči a kanuly volně po tvářích, ale jen proto, že venku bylo mrazivo a vlhko.

Ironwoodův nákladák se v pouličním osvětlení třpytil jako krovky velkého brouka, když ho z bezpečné vzdálenosti sledovala. Celou dobu myslela na pohádku, kterou jí vyprávěl dědeček. Byla o člověku, ze kterého jeho vlastní nenávistné srdce udělalo odpornou obludu. Teď poprvé jí rozuměla. Rose si představovala, jak se její nehty mění v drápy, kůže v brnění a zuby v tygří tesáky.

Rose vždycky věděla, že je jen otázkou času, než přijde Ironwood vyhladit poslední zbytky její rodiny, ale přísahala si, že nebude jako děti z rodů Jacarandových nebo Hemlockových, jež se pokorně oddaly Ironwoodovi, když jejich rodiče podlehli nebo byli popraveni.

Jak smutné, pomyslela si, že vyrostli bez trnů, které by je chránily.

Jednoho dne si od Cyruse Ironwooda vezme všechno zpět a zničí jeho trůn hodin a korunu dnů. Dnes ho ale bude jen sledovat mezi stíny.

Protože někdo ostatně bude muset dědečkovi říct, kam Ironwood těla schoval.